

АБІ

ЖОВТЕНЬ

Я прокинулася зненацька, відчуюючи, як серпанком відлітає недобачений сон. Як заснула, не пам'ятала, та лампа на тумбочці не світилася, тільки сяяв за вікном місяць у повні. Дзвонив телефон.

— Олівіє? — пробурмотіла я, сподіваючись, що вона візьме слухавку, бо самій ворухитися не хотілось.

Донька завжди легко засинала та прокидалася, ніби хтось натискав на вимикач.

Я перекотилася в ліжку, втупилася в червоні цифри на будильнику: 4:48. З добрими новинами о такій годині не телефонують.

Миттю підскачовиши, я схопила телефон. Пухова ковдра сповзла до ніг, оголивши нічний прохолоді розігріті від сну плечі.

— Алло?

— Алло. Це Ебігейл Найт? — Голос був чоловічий, низький і якийсь тугий, як гадюка, що звивається кільцями, готова вжалити.

— Так.

— Телефонують з лікарні Портедж-Пойнт. Це стосується вашої доньки Олівії. Боюся, стався нещасний випадок.

* * *

Я побігла коридором, відчуваючи, як тріпочуть у животі крижані крила страху.

Двері в Олівії було зачинено.

Я мерщій увірвалася в кімнату, чомусь упевнена, що зараз вона сяде в ліжку, закліпає на мене заспаними очима. Здавалось — хотілося вірити, — що вона сердитиметься на мене: типовий підліток, який не терпить утручання в особистий простір. Кине в мене подушкою, і я посміхнуся, а сама притисну руку до серця, слухаючи, як поволі заспокоюється його калатання.

— Сон недобрий наснився, — скажу тоді, а вона відповість:

— Мамо, зі мною все гаразд, — і подивиться так глузливо, як тільки й дивляться на батьків у сімнадцять років. — Не треба так перейматися.

Але в кімнаті було тихо й порожньо. На ліжку зібгана ковдра. Дверцята шафи прочинені — видно забитий під саму зав'язку кошик для білизни. На комоді розкидані в безладі купи паперу.

Я вилетіла з кімнати й, подолавши сходи, побігла до машини.

Ще вчора, на барбекю в Стоуксів, із нею все було гаразд.

Та ні, не гаразд, тепер пригадую. Я похитала головою. З нею вже давно було *не все* гаразд.

Звісно, у підлітків настрій нерідко змінюється, але Олівії це майже не стосувалося. Вона зазвичай була приязна, така сонячна. Клопоту з нею було небагато. Гулянками не цікавилася, училася лише на відмінно, допомагала друзям із домашнім завданням.

Останнім часом вона була сама не своя, часто драгувалася, а коли я питала, у чому річ, огризалася. Узялася розпитувати про батька.

Хоче знати правду.

Ця думка спала зненацька, і від неї стало ніяково. Я стиснула зуби. Так довго боялася, що одного дня брехня, яку я поховала глибоко в серці, таки впливе наверх. Від цієї брехні, від свого минулого мені не було спокою.

* * *

Жовтнева мряка обліпила машину, до лобового скла пристало побуріле листя. Відчуваючи, як до горла підступає щось кисле, я смикнула двері й кинулася на сидіння. Старенький автомобіль, на диво, завівся одразу ж, ніби знав: треба поспішати.

Я виїхала на дорогу. Колеса в'язнули в гравії. Увімкнула двірник, та за нього зачепився самотній листочок, засовав по склу туди й назад.

Пригадала нашу з Олівією останню поїздку до лікарні: доньці було десять років, вона зламала руку, упавши зі старезної верби, що росла в нашому саду. Мене поїдом їло відчуття провини. Адже я не впоралася зі своїм головним завданням. Не вберегла її.

Я вчепилася в шкіряну оббивку керма. Не можна поринати в спогади, я потрібна тут і зараз. Машина

заверещала, я ледве вплелася в поворот. Це шаленство, треба скинути швидкість, але ж Олівія...

Не мала сил додумати до кінця. Донька була моїм центром тяжіння, єдиним, що пов'язувало мене із цим світом. Без неї я б відірвалася від землі, вийшла б у відкритий космос, наче повітряний змій, що йому обрізали нитку.

У мене затремтіли коліна. Я ще сильніше натиснула на педаль газу. Напівзогнилий лист так і висів на двірнику, розірваний навпіл: так малюють розбите серце.

Дорога повернула, і я вдарила по гальмах, заїхавши на лікарняну стоянку. Машин майже не було, тільки швидка одразу біля входу та ще кілька автовок. Я рвучко зупинилася під самими дверима, і в той самий момент вітер без жалю зірвав з двірника понівечений листочок.

* * *

Я увійшла в лікарню нетвердою ногою, з розмаху врізавшись ліктем в автоматичні двері. Біль прострелив руку аж до кінчиків пальців, та це мене не зупинило. Мусила знайти Олівію.

Будь ласка, будь ласка, нехай усе буде добре!

Раптом з-за обертача показався лікар. Він ішов швидким, рішучим кроком людини, яка знає свою справу.

Подивився на мене з-під окулярів у тонкій оправі. Білки в нього налилися кров'ю.

— Ебігейл Найт? — Я впізнала цей голос, різкі інтонації. Це він телефонував мені.

Волосся сиве й рідке, обличчя чисто поголене. З шиї звисав стетоскоп. На білому халаті спереду — іржавого кольору пляма.

Лікар підійшов ближче, простягнув мені руку. Товсті, наче гусениці, брови зійшлися на лобі.

— Де Олівія? — видихнула я.

Мені забракло повітря. Люди дивились, та мені було байдуже.

— Де моя донька?

Я спробувала обійти його, та він посунувся, заступив мені дорогу.

— Я доктор Гріффіт. — Він ступив іще крок мені назустріч, і стало видно золотаві цяточки в карих очах. — Ходімо зі мною!

— Для чого? — Голос у мене став високий, слова ніби розпадались на язичку. — Де Олівія?

— Я вас до неї проведу, але спочатку нам треба поговорити. Краще не тут, а в приватнішій атмосфері.

Він сказав це таким тоном, ніби невимовлене тиснуло на нього. Усі мої запитання застрягли в горлі.

Я роззирнулася. Людей у вестибюлі було чимало. Деякі відверто витріщалися на нас, решта втупилася в телефони чи вдавала, що читає газету.

Кивнула ледь помітно, самим підборіддям.

Доктор Гріффіт повів мене через обертач залитим світлом коридором, і ми опинилися в невеличкій переговорній, певно, для неофіційних зустрічей. Інтер'єр було витримано в пастельних тонах, у повітрі був аромат квітів. Блискуча коричнева підлога, блідо-кремові стіни.

— Прошу! Сідайте!